Ч. 269. Пятниця 28 падолиста (11 грудня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З Ради державної. — Делеґациї. — Справа реформ македоньских. — Подїї на далекім всходї.)

На послїднім засїданю палати послів предложило правительство кредит додатковий до буджету на 1903 р. Перед засїданєм радив комітет екзекутивний нїмецких партий в справі відложеня пильних внесень в цїли допущеня до нарад над внесенєм Шрафа о змінї реґуляміну. Опісля президент мінїстрів давав відповіди на інтерпеляцию Голяньского в справі примусового обезпеченя промисловців на старість а відтак на інтерпеляциї Фоґлера в справі реформи адмінїстрацийного поступованя і на інтерпеляцию Дейма в справі відповіди, яку др. Кербер дав депутациї великих промисловців, що приходили до него в справі спіритусового контингенту.

Відтак приступлено до наради над внесенєм пос. Форшта (Молодочеха) в справі зміни конституциї. Стало ся то длятого, що Всенїмцї, социялїсти і ческі радикали постановили вести обструкцию проти внесеня Шрафа. Президент палати заявив, що позаяк в тій самій справі поставили пильні внесеня пос. Романчук і др. Елленбоґен, то всї ті три внесеня піддасть разом під голосоване. По сїй заяві забрав голос пос. Форшт і в тригодинній бесїдї предложив проект нової федералїстичної конституциї, опертої на ординациї виборчій без курий а з загальним правом голосованя. Палата панів мала би складати ся з делеґатів поодиноких країв коронних. Дальше означує проєкт Форшта законодайну компетенцию Соймів і Ради державної. До Ради державної мали би належати лиш справи заграничні, войскові, скарбові, торговельні і такі, котрі обходили би цїлу державу. Що-до справи язикової то проєкт Форшта предкладає управнене всїх краєвих язиків і говорить о средствах охорони прав народних меншостий. При кінци своєї бесїди сказав Форшт: Подаймо собі всї руки до дїла, котре забезпечить нашій державі сьвітлу будучність а народам щастє і згідне пожите. — По бесїдї Форшта відрочено засїдане до нинї.

В кругах посольских розбирають питане, чи спільні Делеґациї можуть ще радити аж поза новий рік і доказують, що то було би против закона, позаяк сесия Делеґаций мусить кінчити ся з кінцем календарского року. В австрийскім законї нема на то виразної постанови, бо сказано лиш, що вибір делеґатів має бути що року відновлений, але в угорскім законї каже ся виразно, що Делеґациї мають ся вибирати на один рік і їх дїяльність кінчить ся з кінцем року.

Амбасадори Росиї і Австриї передали вівторок Портї заяву, в котрій приймають до відомости повідомлене Порти з дня 24 падолиста, а заразом і подають до відомости імена обох цивільних аґентів, а то австро-угорского ґенерального консуля гофрата Міллера і російского ґенерального консуля Демерика. З Константинополя доносять, що цар прислав султанови сердечну телеґраму, в котрій висказує єму свою подяку за приняте реформ і надію, що спільна робота ґенерального інспектора з обома комісарями вийде в хосен краєви. — Так представляє ся справа реформ македоньских в інтенциї тих, що хотять реформувати, а так зі становища тих, що мають бути реформовані:

В Монастири — так доносять з Софії — відбула ся в мошеї Ісака нарада Турків і Альбанців, на котрій ухвалено, ставити опір реформам, а передовсїм недопустити до Монастиря приїзду цивільних аґентів австрийского і угорского. — З Солуня доносять знов до „Köln. Ztg.,“ що в Македонії настав лиш длятого спокій, що македоньскі проводирі виїхали на зиму до Болгариї, але тихцем веде ся аґітация дальше і по селах збирає ся величезна маса динаміту. Та й зброю заєдно привозять. Велику

---

25)

БОСНА і ГЕРЦЕҐОВИНА

(Після Прайндльсберґер.-Мр., др. Вальтера Реннера, Делї і др. зладив К. Вербин).

(Конець).

Вскорі опісля в'їзджаємо до місточка Преполя. Командант залоги витає нас сердечно. На лївім боцї Ліму зробило ся від часу окупациї окреме войскове місто. Тут стоять по найбільшій части войскові будинки: головна варта, командантура, шпиталь, уряд почтовий і телеґрафічний, касарнї і маґазини. Місцеві жителї мають на лївім боцї лиш мало будинків; з посеред городів на з'убічу гори виглядають денеде богатші доми; там живуть магометаньскі властителі більших посїлостий. Величезні гори, котрих з'убіча вкривають ся вже жовтим листєм, окружають місто і ріку довкола. З чистенькими і вже деревами та публичними городами вкрашеного жовнірского міста переходить ся деревляним мостом до старого турецкого місточка. На чотирох стовпах, закритих бальками поставленими в заруби, спочивають скісні верстви бальків, з котрих горішні від одного до другого стовпа притикають до себе, а спідні верстви стають щораз коротші, аж наконець послїдна найкоротша спочиває на кількох, поставлених на стовпах деревляних двигарях. Обі тоті верстви виглядають трохи як зняті скісно в гору руки, а порожне межи ними місце єсть виповнене повздовжними бальками, що держать згадані верстви, а ті повздовжні по вязані знов поперечними. Єсть то дуже ориґінальна конструкция деревляного моста, нагадуючого трохи вязане зелїзних мостів.

Там, де місто кінчить ся на правім березї Ліму, стоїть якийсь дивний причілок. Тут видніє ся широка з грубих дилів змайстрована брама, а єї боки творять дві високі як вежі хати, котрі в горі понад брамою суть з собою сполучені середним забудованєм. В тих хатах сидять в згоді побіч себе обі варти моста, турецка з правого, а цїсарска з лївого боку; з правого боку стоїть Турок, з лївого австрийский вояк на вартї. Селяни везуть на конях дерево на топливо до міста, а чауш стягає з повагою замість мостового мита по однім полїнї з кождого коня і складає на купу; тим деревом дїлять ся опісля по справедливости обі варти — ілюстрация для войскової рівноправности в санджаку. Колашинцї, цїлі в зброї, приходять до міста і вертають назад. Селяни несуть до міста кури, яйця і овочі, але не платять мита на мостї. Православні сьвященики на кострупатих кониках їдуть через браму до міста, а їх супроводжають хлопи як дуби із сербских сїл. Коли їде якийсь бей, то і єго як перед сотками лїт супроводжають високого росту мосліми з довгими вусами, а він телїпає ся то в один то в другий бік на своїм жеребци, що ставить враз обі ноги з одного боку. Такий хід коня називають тут „караішкім“, а кінь так виучений біжить так скоро як верблюд.

Преполе то поправдї лиш одна довга улиця, при котрій по обох боках стоять крами і буди, де продають каву. Тут буває звичайно великий рух, бо сюди іде ще весь рух торговельний на полудне через Мітровіцу аж до Солуня, а серед місцевих людий можна тут і там побачити і Европейців, хоч найчастїйше лиш людий войскових. Он там іде якийсь ордонанс цїсарскої залоги з торбами з паперами під пахою, а побіч него в рожевій спідници і білім фартушку білява віденьска кухарка, хороша як всї Віденки. А ось машерує через міст відділ войска з 34-го полку. Попереду іде молодий офіцир, гарний як лялька лише що виймлена з пуделка. А тут знову християньский нарід в білих сукманах, а відтак два запорошені вояки перед мулом, котрого веде вояк від тренів, а за ним знов 2 вояки від піхоти. То мулова почта, що прийшла з Плевля, а котра на правім боцї Ліму сполучає залоги Прібоя і Преполя. В турецкій каварни гості попивають чорну і балакають, а перед каварнею сидить старий турецкий заптій в мундурі, що колись був синий із жовтими колись шнурами. Він бідолашний припер карабін до плеча і крутить собі папіроску та може думає собі по турецки: „Еїден фенаси олмаз, меєр факір ола“. (Добрий чоловік не вдїє нічого злого, хиба що він бідний).

Щоби скоротити дорогу з лївобережного міста до касарень по правім боцї, єсть на ріці австро-угорский перевіз. Поза скалою стоїть цїсарска піша маринарка з 34-го полку. Кілька сильних рухів веслами і стоїмо перед трома касарнями, з котрих одна називає ся „білим“,

часть зброї перевезено в ночи сплавами і човнами по Вардарі.

З Пекіну доносять, що там між високими урядниками розійшла ся чутка, що Хіна вже в найблизшім часї має заключити з Росиєю угоду в справі правлїня в Манджуриї. Недавно тому обговорювали в хіньскім правительстві три проєкти; перший предкладав, щоби виступити против Росиї; другий хотїв, щоби дружні держави просити о поміч, а третий предкладав, щоби погодити ся з Росиєю під як найкориснїйшими услівями. Перший проєкт відкинено, бо він значив би смерть для Хіни; другий проєкт перепав, бо Америка і Японія, до котрих Хіна звернула ся, не подали ради, котра би дала ся в практиці перевести, отже остав ся лиш третий проєкт і той має бути тепер виконаний.

Новинки.

Львів дня 10-го грудня 1903.

— **Відзначеня.** З нагоди пожару в Золочеві дня 17 вересня с. р. поручив Є. В. Цїсар висказати найвисше признанє: капітанови Ів. Максимовичеви, поручникам Герм. Кубічкови і Генр. Фіґнерови всїм з 80 полку піхоти і надав срібний хрест заслуги з короною підофіцирам: Теодорови Мельничукови і Йослеви Марґулїєсови, а срібний хрест заслуги підофіцирови рахунковому Юст. Лотоцкому, капралям Брон. Каролїнї'ому і Казим. Томашевскому та офіцирскому служачому Мих. Семчишинови, всїм з 80-го полку піхоти. Дальше надав Є. Вел. Цїсар з причини заслуг при пожарі в Золочеві срібний хрест заслуги з короною: тит. фельдвеблеви Андр. Фірманови і капралеви Брон. Заґурскому, а срібний хрест заслуги підофіцирови рахунковому Брон. Тройнарскому, підофіцирови Конст. Мошукови і капралеви Павлови Околитї, всїм з 35-го полку краєвої оборони.

— **Перенесеня.** П. президент мінїстрів іменував комісаря повітового галицкого Намістництва д-ра Адама Беньковского віцесекретарем в президиї ради мінїстрів, а комісаря повітового ґр. Генр. Ледоховского секретарем моравского Намістництва. — Дальше іменував п. Президент мінїстрів ревідентів рахункових в відділї рахунковім львівского Намістництва Йос. Малдзиньского, Ів. Зимного, Ґуст. Шелиньского і Йос. Белеша рахунковими радниками. — П. Мінїстер торговлї іменував почтового управителя Ник. Максимовича, старшим управителем почтовим в Ряшеві.

— **Збори слухачок львівского унїверситету** відбули ся сими днями в одній з унїверситетских саль. На тих зборах рішено візвати правительство, щоби теперішні жіночі лїцеї замінило на ґімназиї. Лїцеї спинюють тілько зрівнанє жінок на поли просьвіти і рівноправности з мужчинами, між тим, коли жіночі ґімназиї дали би доступ жінкам до всїляких становиск. Реформа мала би перевести ся ся в той спосіб, що істнуючі лїцеї замінено би на 8-клясові заведеня подібні до ґімназий, а на будуче закладано би жіночі клясичні ґімназиї.

— **Руский народний театр** переїхав зі Стрия до Калуша і вчера, в середу, дав там перше представленє.

— **Реґулямін для львівских сторожів.** Львівский маґістрат зложив начерк реґуляміну, на підставі котрого кождий сторож дому мусить мати службову книжочку і бути зголошеним в полїциї. Перед припятєм сторожа на службу, властитель дому або єго управитель має зажадати від сторожа леґітимациї зі сторони дирекциї полїциї, що заслугує на довірiє і має кваліфікацию на дозорця дому. Дальше наводить реґулямін подрібно обовязки сторожа в справі нагляданя над безпечностию житя і майна мешканцїв дому, як також що-до удержаня чистоти і порядку в серединї дому.

— **Зміна власности.** Маєтність обіймаючу двірскі обшари в Розлучи, Рипянї і Смеречку, в турчаньскім повітї, простору до 2.300 морґів, купив від спілки нафтових підприємцїв п. Адам Стрaшевский, властитель Вздова і Турєполя в березівскім повітї.

— **Обкраденє почти.** Дня 7 грудня о годинї $2^1/_2$ в ночи, коли почтовий віз вертав з зелїзничого двірця до уряду почтового в Новім Санчи, возьний почтовий Ів. Навроцкий, їдучи на тім возї з почтилїоном, не запер дверець воза, в котрім були гроші надіслані з Відня, Кракова і т. и. В часї їзди закрав ся до середини воза невислїджений ще доси злочинець, а найшовши мішок з грішми, вхопив єго і висунув ся незамітно з воза. Аж коли віз задержав ся перед почтовим урядом, замічено отворені дверцї і брак мішка з грішми. Підозрінє упало на помічника почтового возьного, Рижака, що в той час не робив служби і користаючи з вільного часу, мав вийти коло півночи з дому і аж пізно вернути. Рижака арештовано і відставлено до суду. Єсть також в підозрінью почтовий возьний Навроцкий, що їдучи тодї тим возом, не запер дверець. Навроцкий, против котрого заряджено слїдство, остає на волї, бо єсть властителем кількох реальностий і нема підозріня, аби він утїкав. Украдена сума виносить, о скілько доси провірено, 3905 корон і єї вже забезпечено на реальностях Навроцкого.

— **З Будапешту** доносять: Підполковника-авдитора Жигм. Гекайла — котрий придїлений до львівского войскового суду, утїк перед килькома місяцями зі Львова — арештовано на зазив віденьскої полїциї в Ріо де Жанейро в Бразилїї і відставлено до жандармериї в Рецї. Привіз єго пароxід „Індия“. З Реки відіслано Гекайла до Відня.

— **Родинна драма.** З Будапешту доносять: Рабін в Гайду-Дороґ, Герш Цітрон, в приступі релігійного божевільства, кинув ся на свою жінку і дитину і в страшний спосіб замордував їх. Відтак сам собі відобрав житє.

— **Небезпечних конокрадів і пачкарів,** Тому Пулєака з Іваня Пустого і Івана Романчука з Топорівцїв увязнено в Чернівцях. Оба вломили ся попередної ночи у Петра Козакара в Кльокучцї, однако сейчас сполошено їх на горячім вчинку. В часї утечи затримали їх полїциянт Сакалюк і нічний сторож Пашиньский. При тім Пулєяк дав пять стрілів з револьвера на полїциянта і нічного сторожа, але їх не трафив. Романчукови при тім вдало ся утечи. Пулєяка зловлено і відставлено до міского полїцийного інспекторату, де єго і

друга „синим“ а трета „жовтим ганом“. Задний їх фронт споглядає на Лїм; тут єсть мале місце, де відбуває ся муштра. Передні фронти обернені до головної улиці місточка. Коли іти тою улицею в долину за рікою, то прийде ся до касина австрийских офіцирів, перед котрим ходить вояк на вартї.

В инших залогах офіцири звичайно не конче люблять касино. Они сходять ся там на обід, відбирають книжки з рапортами і приказами, жалують ся голосно на харч а тихцем на свою старшину, читають деякі ґазети, грають трохи в біляр а відтак позїваючи виходять. Над Лїмом то инакше. Тут касино то майже помешканє офіцирів; тут можна добре попоїсти і випити, має ся множество ґазет, а що в Пріполю нема анї одної офіцирскої дами анї нїякої порядної каварнї, то весь час розділяє ся межи касино і службу, причім служба забирає найбільшу часть часу. Компанії стоять в кількох порядних бараках на лївім березї, в касарнях на правім боцї, а одна компанія в касарни на „стрілецкій вартї“. Турецка касарня стоїть напроти „стрілецкої варти“. Межи обома касарнями, близше до турецкої єсть спільне місце до муштри.

Та й дивний то образ! Густа мрака вкриває долину, на вершках гір сьвітить сонце на червонаве осїннє листє а тут на горі понад веселим місточком муштрують ся войска двох цїсарів і чути кілька ріжнородних мов. Коло касарень трублять труби, офіцири в шапочках і фесах сходять ся і витають ся та гостять одні других папіросами. Они розмавляють з собою по сербски і тої мови мусить тут кождий бодай трошки вивчити ся. Відносини бувають добрі, рідко коли приходить до якогось непорозуміня. Австро-угорскі вояки „ходять до шайби“ в ярі на лївім боцї ріки, а Турки учать ся стріляти на широкій рівнинї на правім боцї.

Але мимо найлїпшої волї з обох сторін приходить иноді до такого непорозуміня, яке можуть викликати хиба лиш ті дивні відносини над Лїмом: Малий відділ цїсарского войска зближає ся до турецкого маґазину з порохом. Лінія австрийских стрільцїв під проводом одного поручника висуває ся аж недалеко турецкої стійки. Нараз з поза маґазину вискакує турецка варта і ловить двох австрийских вояків. Крик з обох сторін. Поручник грозить, що каже стріляти острими набоями, скоро не пустять єго вояків. Турецкий чауш щось відповідає по турецки, але єго нїхто не розуміє. Турки ховають ся поза зловлених вояків. На щастє австрийский капітан видів все здалека; прибіг і поки що зробив спокій та післав по обох командантів. Небавком они приходять і все кінчить ся взаїмним оправданєм, стисканєм рук і папіросами а відтак турецкою чорною кавою.

Або другий случай: Австрийскі офіцири кажуть задля вправ ставити т. зв. точки дирекцийні, низькі кіпцї з побіленого каміня, віддалені на кількасот метрів від місця вправ. Межи магометаньским населенєм настає ізза того велике занепокоєнє. „Швабі хотять шанцї сипати!“ Цїсарский комендант поясняє каймакамови, о що розходить ся, але то нїчого не помагає. А каймакам то начальник санджака, щось нїби в роді нашого старости а у войсковій ранзї підполковника; він каже: „Та може бути, що то не мають бути шанцї, але — все-таки було би лїпше, як би тото камінє розкинути!“ — Цїсарский командант обіцює, що віднесе ся в сїй справі до команданта бриґади в Плевлю. На другий день невинне біле камінє вже щезло. Каймакам жалує того дуже, обіцює вислїдити виновників і укарати їх, але каже, що таки було би лїпше не робити шанцїв. З австрийскої сторони сердять ся, але годї що вдіяти, бо сили не вільно ужити, а полїция турецка.

Магометаньске місцеве населенє не терпить „швабів“. В містї уникають они всякої зачіпки, але поза містом, іменно на лїсній дорозї з Преполя до Прібоя не дуже безпечно а давнїйше були напади на патрулї на порядку дневнім. Магометани ще не зараз погодять ся з присутностию цїсарского войска, бо они о якійсь полїтичній розвазї не хотять нїчого й чути, а в цїсарскім войску видять лиш ту перешкоду, котра не дає їм свобідно порушати ся, як то бувало давнїйше. Ще не давно тому якийсь бей з лївого берега застрілив свою рідну доньку длятого, що підозрівав єї о то, що она занадто солодкими очима водить за якимсь австрийским кадетом. Сербска „інтелїґенция“ єсть в місточку незначна. Та й она не прихильна Австрийцям, бо боїть ся, що они готові лишити ся таки на завсїгди в сїм славяньско-православнім краю. Отже таке тут житє в ґарнїзонї; роботи повно а в хвилях вільних розривки нїякої.

На північнім кінци місточка єсть турецка командантура і урядовий будинок каймакама. Єсть то деревляний будинок з просторими коритарями і малими комнатами, вистеленими диванами та з зелїзними печами. На коритарях стоять заптії і вояки у витертих уніформах та покірно споглядаючі християни з просьбами в чорних посїданих руках. Каймакам говорить по французки; він підняв ся повести нас до розвалин старого замку Гісарджік, що віддалені може дві години дороги від міста. Туди треба іти долиною Мілошеви, поза славним сербским монастирем Мілошево. Небавком доходимо до села Гісарджік. Сербскі магометани вже зібрали ся і з негодованєм споглядають на „зайдів.“ Не легко прийшло ся Каймакови успокоїти людий. Не хотять нїчого й чути о тім, щоби тим якимсь чужинцям вільно було іти на гору та оглядати розвалини. Аж коли їм Каймакам пояснив грішми, они позволили. На полупану скалисту гору виходить ся по такій стежцї, котрою лише кози лазять. Мури замку стоять терасами одні над другими. Кілька башт, сїрих від старости як скали під ними, держать ся ще добре. В однім окопі лежать два зелїзні моздірі, з котрих стріляно камінєм, бомбарди з довгою дїрою на порох і з коротким а широким отвором на камінє. Они походять очевидно з чотирнайцятого столїтя.

замкнено. В комнаті поліцийного інспекторату поліциянт Сакалюк так незручно порушав відобраним Пулвакови шестистрільним револьвером, що упав шестий стріл і тяжко ранив поліциянта Земну, котрому першої помочи уділив др. Лютінґер. За утїкшим Романчуком слідить жандармерия. Поліциянтови Сакалюкови належить ся признане за зловлене небезпечного конокрада і пачкаря Пулвака, що в своїм заводї оперував не лишень на Буковинї, але також в Росиї.

Господарство, промисл і торговля.

— В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“ видано в місяци падолисті с. р. 14.660 важних поліс на суму 15,108.343 К обезпеченої вартости з премією 141 067 К 27 с.

Від 1 сїчня до кінця жовтня с. р. видано 140.754 важних поліс з премією 1,277.232 К 14 с (о 27.846 поліс і 253.521 К премії більше як попередного року).

Шкід в падолисті було 86 случаїв, разом від початку року по конець падолиста було 1694 шкід, з котрих 1675 вже виплачено, 6 шкід знаходить ся в лїквідациї, а виплату 13 відшкодовань (в сумі 8919 К 21 с) на разі з причин правних вдержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 956.158 К 86 с, з чого по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 458.501 К.

Всї приходи до кінця падолиста виносять 1466.935 К.

— Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові.

Справоздане за час від 1 сїчня 1903 до 30 падолиста 1903.

I. Вкладки щадничі:

	К	с
від 1 сїчня до 30/11 1903 вложило 1537 сторін	767.381	74
від 1 сїчня до 30/11 1903 виняло 937 сторін	482.741	48
остає 30/11 1903 р. 1522 вкладок на суму	1,387.973	66

II. Позички на скрипти і вексли:

Рух: уділено 721 позичок на суму . . К 505.610 с —		
сплачено 369 позичок на суму . . К 419.343 с 65		
в стан 30/11 1903 р. 2515 позичок на суму	1,325.509	81
а то: 2306 позичок на скрипти в сумі . К 1,213.392 с 20 і 209 позичок на вексли в сумі К 112.117 с 61		

III. Членів прибуло 538, виступило 127 остає 2806 членів.

IV. Сума уділів декльярованих К 146.500 — вплачених . . К	108.321	95
V. Фонд резервовий, специяльна резерва і фонд на ріжницию курсів . . . К	19.308	53
Фонд власний разом (IV. і + V.)	127.630	48
Сума всїх актів Товариства виносить	1,578.786	70
а то: на позичках як висше: 1,325.509 81		
в цінних паперах 91.424 25		
в руских Товариствах вкладки . . 77.960 60		
готівка (в касі щадниці почт. і на рах. біжучім) . . 83.892 04		

Від позичок числять ся $5^1/_2$% і додаток 1% на кошти адміністрациї. — Вкладки принимає ся на 4%.

— Цїна збіжа у Львові дня 9 грудня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·50; жито 6·70 до 6·90; овес 5·60 до 5·90; ячмінь пашний 5·10 до 5·30; ячмінь броварний 5·30 до 5·50; ріпак 9·50 до 9·70; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 9·25; вика 5·— до 5·25; бобик 5·50 до 5·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·90 до 6·10; хміль за 56 кільо 160·— до 180·—; конюшина червона 55·— до 60·—; конюшина біла 65·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 20·— до 21·—.

Курс львівский.

Дня 9-ого грудня 1903.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	576·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	320 —	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·10	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	101·20	101·90
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·80	102·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98 85	99·55
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·90	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	98·90	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·50	99·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	101·60	102 30
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·75	99·45
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·55	100·25
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·20	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78 —	85 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 20	54·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·85	27.85
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66·—	69·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	19 30	20 30
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·28	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Може бути, що они колись бороняли замок від Турків, коли тоті по битві на Косовім поли пустились були незадовго до Босни і Герцеґовини. Рідко який чужинець оглядав ті розвалини. Та й наш Каймакам признав ся, що як би не подорожні, то єму й на гадку не було би прийшло оглядати свій санджак з отсеї гори.

Щоби з Преполя дістати ся до Прібоя — третого ґарнізонового місця — а так вернути знову до босаньскої границї, треба іти гостинцем на правім боцї Ліму. Гостинець той стоїть під зарядом турецких властий і далеко не такий добрий, як той, котрим їде ся з Чайніци до Плевля, але все-таки можна по нїм їхати легкими возами; та й цїсарске войско старає ся о то, щоби єго направляти і усувати перешкоди. Безпосередно над Лімом іде дорога попід стрімкі стїнки почерез густі лїси. Ся цїла сторожа якби сотворена для нападів, але турецкі і австрийскі патрулї ходять по гостинци, а почта їздить під ескортою. Подорожного уважають тут за пакунок почтовий; два мужа їде попереду, а два з фірером з заду і так машерує ся через місто. Вийшовши з міста похід стає, а фірер командирує „Набивай!“ і з 20 патронами в карабінї іде ся в лїси на гори над Лімом. Люде дивлять ся, як австрийскі вояки набивають карабіни та й нїхто вже не важить ся нападати. Але на турецкій сторонї треба бути осторожним.

Дорога спускає ся опісля многими закрутами в долину до Гана Бістріца, коло котрого стоїть турецка варта. Наконець в урожайній долинї показує ся мала місцевість Баня з теплими жерелами і з розвалинами сербского Монастиря, в котрих стоїть турецка залога, а напроти неї в укріпленім острозї австрийска. Звідси іде дорога до Прібоя.

Прібой лежить недалеко сербскої і босаньскої границї. Австрийскі будинки в Прібою складають ся з кількох легких бараків, в котрих містить ся залога, канцеляриї, шпиталь і стайня на конї. Офіцири мають окремі бараки, в котрих крім помешкань для офіцирів єсть ще й касино та комнати для гостий. До будинку припирає хороший город. Цїле забудоване єсть обведене штахетами і робить враженє як найбільшого порядку і вигоди. Вояки мають вигідне поміщене в касарни обчисленій на значно більшу залогу. Повисше міста стоїть одна варта в острозї, а друга зараз коло табору, котра пильнує перевозу на Лїмі. Служба для вояків єсть тут дуже тяжка, бо майже що дня треба ходити на патрулю і робити по 50 кільометрів.

Місцеві жителї суть спокійні і ввічливі, до чого причиняє ся взірцеве поведене цїсарского войска та спокійне і розумне поступоване мудіра (турецкий урядник в роді директора) Ельмак-еффендї'го, котрий розуміє ся на значіню войскового порядку у швабів і видить добре, як далеко єго Туркам до того. Жителї Прібоя то селяни, а їх торговля і промисл дуже незначні.

В погра ничній місцевости Увац над Лімом розстаємо ся з санджаком, краєм так дивним під взглядом політичним і войсковим. Там прощаємо ся з офіцирами і вояками Австро-Угорщини, котрим припала так важна, а трудна задача над Лімом. Коло моста на Лїмі в Увацу стоїть послїдна турецка варта, а на другім боцї вже в Боснї перша варта австрийска.

Чи довго ще потягне ся обсаджене санджаку в сїй формі, годї знати; але вже задля того самого, що то так дивні відносини, можна би сказати, що то єсть лиш проминаюча поява, котра при першій нагоді мусить змінити ся в одну або другу сторону. Але якби й не було, а турецким і австро-угорским властям войсковим належить ся повне признане за то, що они уміли трохи небезпечні постанови берлїньского договора сповнити в так мирний і для населеня хосенний спосіб.

Телеграми.

Віденъ 10 грудня. В палатї послів промавляв нинї пос. Романчук для умотивованя свого пильного внесеня, жадаючого вибору комісиї для виготовленя проекту зміни конституциї.

Будапешт 10 грудня. По обструкцийних бесїдах кількох послів з фракциї Седеркені'го дискусию над контингентом рекрутів перервано до нинї.

Мадрид 10 грудня. Помер тут архієпископ Валенциї кардинал Герреро.

Хрістиянія 10 грудня. Стортінґ відкинув одноголосно внесеня о надане женщинам рівного з мужчинами права вибору.

Льондон 10 грудня. Ґенералїссімус анґлїйскої армії ґен. Робертс має сими днями подати ся до димісиї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).